

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven, Galaten 2:21."

Ik heb u de vorige keer verteld, - hetgeen uzelf ook kunt lezen - dat het oogmerk van de apostel in deze brief is te onderwijzen en te verdedigen de leer van de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus, aangenomen door het geloof alleen. In de tekst heeft de apostel twee argumenten voor deze waarheid tegen de daar tegenovergestelde dwaling, waarmee de Galaten werden beroerd. Deze beide argumenten zijn genomen uit de ongerijmdheden, die op de tegenovergestelde leer volgen:

1. dat het zoeken van de rechtvaardigheid door de werken der wet de genade Gods te niet doet en nutteloos maakt.
2. Dat Christus' dood dan tevergeefs is.

Er is niets, wat de Heere in Zijn Woord heeft. geopenbaard, dat meer heilig en ontzagwekkend is dan deze twee de genade Gods en de dood van Christus. Het moet daarom wel een grote goddeloosheid zijn deze beide te ontzenuwen en te niet te doen. Uit het eerste gedeelte van deze woorden heb ik vier punten in acht genomen. Over het eerste punt heb ik reeds gesproken. Ik wil thans het tweede punt behandelen.

II. De genade Gods openbaart zich luisterrijk in de rechtvaardiging van een zondaar door Christus' gerechtigheid alleen. Al de openbaringen die van deze bijzondere weg van Gods rechtvaardiging van een zondaar zijn gedaan, zijn alle gedaan met een bijzondere hoogachting voor de genade Gods, als de oorsprong daarvan.

Ik ga nu dit punt bespreken - dat het *te niet doen* van de genade Gods een grote, afschuwelijke zonde is. De apostel brengt het hier als zodanig in en ontkent zijn aandeel hierin; *ik doe de genade Gods niet teniet*.

Het oogmerk van zijn verhandeling leidt mij tot deze stelling: "Indien ik de rechtvaardigheid door de werken der wet zoek, dan doe ik de genade Gods teniet; maar ik zoek de rechtvaardigheid niet in die weg, daarom doe ik de genade Gods niet teniet." De genade Gods teniet doen, is een grote en afschuwelijke zonde.

Er zijn twee zaken, waarover ik wil spreken met betrekking tot deze stelling. U aan te wijzen hoe deze zonde wordt begaan en dan waarin haar grootheid blijkt. Er zijn immers velen die deze zonde begaan en ná het begaan van deze zonde beschouwen zij het als niets.

1e. *Hoe wordt deze zonde begaan, daar de apostel hier zichzelf vrij van spreekt?* "Ik doe de genade Gods niet teniet." Deze zonde wordt op twee manieren begaan: door de genade Gods niet aan te nemen, wanneer deze wordt aangeboden; en door het zoeken van andere wegen en redmiddelen voor de gerechtigheid dan de genade Gods.

Ten eerste: De genade Gods teniet doen is wanneer men deze niet ontvangt; de genade Gods wordt tenietgedaan, wanneer deze niet wordt aangenomen. Het rechte onthaal is, deze aan te nemen. De apostel vermaant de Korinthiërs: "En wij als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben", 2 Kor. 6:1. Ik heb u verteld op welke manier de genade Gods tevergeefs kan worden ontvangen en op welke manier dit niet kan. De leer van de genade Gods, de aanbidding van de genade Gods kan tevergeefs worden ontvangen, en verworpen, zoals veeltijds geschiedt, maar de genade Gods zelf kan niet tevergeefs worden ontvangen, want die heeft altijd haar kracht, waar ze ook verschijnt. De genade Gods is een onweerstaanbare kracht tot zaligheid. Niemand had ooit een kruimeltje van de genade Gods of hij is er door gezaligd geworden.

Christus Jezus heeft twee pijlkokers, indien ik het zo mag zeggen. Er is een algemene pijlkoker, waaruit Hij sommige pijlen trekt en deze naar zondaars schiet, maar zij kunnen zich er genoeg tegen wapenen en worden er nooit door gewond. Hij heeft echter ook andere pijlen, die met Zijn liefde zijn gemarkeerd en gezonden door Zijn kracht en daartegen is geen verdediging. Zoals er pijlen van verwoesting zijn, zo zijn er ook pijlen van zaligheid. "Uw pijlen zijn scherp; zij treffen in het hart van des Konings vijanden", zegt de Psalmist in Ps. 45:6.

Mijn werk is nu om aan te tonen, wat het betekent als de genade Gods niet wordt aangenomen:

1. De genade Gods, aangeboden in het evangelie, en de weg der zaligheid door Jezus Christus wordt niet ontvangen, wanneer het niet ter harte wordt genomen. Daar is weinig hoop op de zaligheid van die mens, die de zaligheid niet acht of wanneer die wordt verwaarloosd. "Hoe zullen wij ontvlieden" zegt de apostel "indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" Hebr. 2:3. De ware betekenis van het originele woord ligt vooral hierin, niet zozeer in een gezette nadrukkelijke vijandschap daartegen, maar meer in een zorgeloze onverschilligheid hieromtrent. De genade Gods wordt niet ontvangen, wanneer deze niet ter harte wordt genomen. Daarom, wilt u weten wanneer u nut verkrijgt door het evangelie, weet het op deze manier, indien hetgeen u hoort vanuit het Woord niet veel overleggingen in uw hart verwekt, zo verkrijgt u er totaal geen goed uit. Indien het stuk der zaligheid niet een aangelegenheid wordt van uw ernstige overdenking, dan ontvangt u de genade Gods tevergeefs. God zal van deze mensen zeggen: "Zij willen zelfs niet eens Mijn voorstellen aan hen overdenken."
2. Mensen ontvangen de genade Gods niet, wanneer zij de noodzaak ervan niet inzien, wanneer zij hun absolute noodzaak ervan niet zien. Zolang als een mens deze droom heeft - en ieder natuurlijk mens vervalt in zulk een droom zolang als een mens denkt in de ijdelheid van zijn gemoed dat enig ander ding behalve de soevereine genade Gods hem redden kan, - die mens zal de genade Gods nooit ontvangen. Het is onmogelijk dat iemand die kan ontvangen, totdat hij ziet dat niets anders deze zaak kan uitrichten. Wee degenen, die denken dat iets anders behalve de genade hen kan zaligmaken; zij zijn inderdaad in een verloren staat!
3. Diegenen die niet geloven dat alleen de genade Gods hen kan zalig maken, die ontvangen die ook niet; want de genade Gods wordt niet alleen aan mensen verkondigd als hetgeen dat zij eenvoudig nodig hebben en als hetgeen dat door niets kan worden vervangen. Zo is die ook gezonden als een soeverein geneesmiddel, dat wat het arme schepsel ook scheelt, zij het hem zal schenken.

Zoveel wat het eerste punt betreft: *Zij die de genade Gods niet ontvangen of aannemen, maken zich schuldig aan deze grote zonde van de genade Gods teniet te doen.*

Ten tweede: Deze zonde wordt eveneens begaan, als men andere wegen en redmiddelen zoekt om de gunst van God te verkrijgen dan deze genade alleen. Men doet dan de genade Gods teniet. Ik zou hierover onder twee punten wat willen zeggen, te weten: ten eerste de oorzaak hiervan en ten tweede de gevolgen hiervan aantonen, die uit die oorzaken voortvloeien.

1e. Van de oorzaak hiervan. De wereld is er vol van. Deze ketterij, indien ik het zo mag zeggen, is over de gehele wereld verspreid. Geen mens is er geheel vrij van, dan alleen de gezonde gelovige. Een mens kan in zijn oordeel rechtzinnig zijn, alsmede de rechtzinnige leer en de zuivere protestantse waarheid zijn toegedaan, maar ieder natuurlijk mens is een ketter in deze zaak. Heimelijk heeft hij iets anders om zich bij God aan te bevelen en daarmee zijn staat voor God veilig te stellen, dan de gerechtigheid van Christus. Nu de oorzaak van deze algemene hunkering naar wegen van des mensen eigen uitvindingen om hun zaken met God af te doen buiten

deze genade Gods door Christus, is hetgeen waarover ik thans een weinig wil spreken. Het vloeit uit de natuur; nu de natuur is zulk een sterke bron dat niets dan de alvermogende genade Gods die kan veranderen, zo'n sterk beginsel is het. Ik zal dit proberen aan te tonen:

1. De genade Gods in het zaligen van zondaars door Jezus Christus is boven de natuur, zelfs in haar beste staat; het is boven de zondeloze natuur. Indien u zoiets als dit zou kunnen voorstellen, dat er iemand zo heilig was als Adam bij de schepping, indien God een mens zou scheppen, die zo heilig als de eerste Adam was en deze mens tot de leer van de gerechtigheid van Christus zou brengen en van de genade Gods in Hem, het zou boven zijn natuur zijn. Het is boven de zondeloze natuur. Het is hetgeen, dat Adam niet wist, noch verplicht was te weten, want het was hem niet geopenbaard. Ook behoefde hij dit niet te weten, want er was voor hem een andere weg bepaald, waardoor hij kon worden bewaard.
2. Deze weg is niet alleen boven de zondeloze natuur, maar is geheel tegengesteld aan de bedorven natuur. Indien het boven de zondeloze natuur is, dan moet het wel ver boven de bedorven natuur zijn. Ja, het is er vijandig en dwars tegen. Er zijn in deze bedorven natuur vier dingen, die haar sterkte zijn en vanuit die sterkte komt de vijandschap tot deze weg der zaligheid.

[1] Er is in deze bedorven natuur akelige duisternis en onwetendheid, door de apostel in het afgetrokken uitgedrukt in Ef. 5:18: "Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in de Heere." Niet alleen zijn ze duister en blind, maar zij zijn duisternis en blindheid. Nu met betrekking tot deze duisternis zal ik nog twee of drie dingen aanhalen:

1. er is een totale onwetendheid aangaande de gerechtigheid en heiligheid Gods, Rom. 10:3.
2. Er is een totale onwetendheid aangaande Gods heilige wet, Rom. 7:9 en 10.
3. Er is een totale onwetendheid aangaande Gods gerechtigheid in Christus Jezus.

Een weinig ten opzichte van elk van deze punten:

1. In ieder mens is een onwetendheid *aangaande de gerechtigheid en heiligheid van God*. Ik weet, dat in des mensen natuur een kennis is dat er een God bestaat en dat deze God een rechtvaardig God is. De blindste heidenen hebben door slechts natuurlicht hiervan enige toereikende kennis gehad, maar de nauwgezetheid van deze gerechtigheid van God heeft geen enkel natuurlijk mens ooit geweten. Zij kennen de onbevlektheid van Zijn gerechtigheid niet, ook niet hoe onbestaanbaar de minste onzuiverheid voor Hem is. Zou enig vermetel zondaar het durven wagen hun verrotheid en vuiligheid aan God te tonen, indien zij Gods gerechtigheid kenden? De gerechtigheid Gods is zulk een ontzagwekkend iets, dat geen natuurlijk mens dit ooit kan verstaan of het zou hem terstond verstomd doen staan.
2. Ieder natuurlijk mens is onwetend *van de gestrengheid van Gods wet*. De gestrengheid van Gods wet in het verbieden van elke zonde en in het verdoemen van iedere zondaar, zonder enige uitzondering, dus zonder aanzien des persoons. De wet Gods is een onpartijdige regel der gerechtigheid, die iedere zondaar verdoemt en zij kan ook niet anders doen. Het is de heerlijkheid van de wet zo te doen. Haar gestrengheid veroorzaakt dat het alle zonden veroordeelt en haar rechtvaardigheid veroordeelt alle zondaren. Daarom, wanneer eenmaal deze rechtvaardigheid van Gods wet is ontdekt, verbreekt het terstond al het vertrouwen van een natuurlijk mens. "En zonder de wet, zo leefde ik eertijds", zegt de apostel in Rom. 7:9, "maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde

weder levend geworden, doch ik ben gestorven." Hoe kon van Paulus worden gezegd "zonder de wet te zijn." Ik geloof, dat de apostel Paulus, zelfs in zijn natuurlijke staat, beter bekend was met de wet en het Oude Testament dan enig mens onder ons nu is, want de Joden, zelfs tot op deze dag, onderwijzen hun kinderen met grote zorgvuldigheid. Nu, de apostel Paulus was een der beste Joden in dat gehele land. Hoe kon dan van deze man worden gezegd "zonder de wet te zijn"? Hij had de wet in zijn gedachten en in zijn geheugen en in zijn handen. Ja, hij was er bijzonder ijverig voor. "Ik was" zegt hij "naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, onberispelijk", Fil. 3:16. Ach, maar de man dacht slechts zo, toen hij de wet Gods niet kende, maar toen het gebod kwam, veroorzaakte dit een andere manier van ontdekking. Het verdoemde die dingen in hem waarvan hij tevoren nooit had gedacht dat ze zondig waren en het maakte dat andere dingen in hem bovenmate zondig werden. Alle natuurlijke mensen zijn omtrent dit in een totale duisternis en daarom is het geen wonder, dat zij toevlucht nemen tot andere wegen dan de genade Gods in Christus.

3. Alle natuurlijke mensen zijn onwetend aangaande de gerechtigheid van God in Christus.

[2] In ieder mens van nature is trotsheid. Ieder natuurlijk mens is een hoogmoedig mens, hoogmoedig tegen God. Hetgeen wat onder de mensen onder de naam van trots doorgaat is een grote misslag. Trots te zijn ten opzichte van mensen is een laag ding, maar hier geldt een trots jegens God, waar ik thans van spreek. De arme zondaar denkt, dat hij niet zo geheel ontbloot en ledig is, maar dat hij nog iets heeft van zichzelf, waarin hij kan worden aangenomen voor Gods Aangezicht. Ieder natuurlijk mens denkt dat - het gaat met een natuurlijk mens als het gaat met sommige arme mensen, die van een goede afkomst zijn, wier vaders hun, zoals we gewoon zijn te zeggen, een hoge geboorte nalieten, maar een lege beurs. Nu, deze trotse mensen verkiezen liever hun eigen versleten jas te dragen dan andermans kledij. Precies zo is het met zondaars. Hun vader Adam was een groot heer van deze wereld, een erfgenaam der rechtvaardigheid, rijk in voorraad - genoeg om zijn hele nageslacht rijk voor God gemaakt te hebben - maar hij is aan lager wal geraakt en heeft zijn doel gemist en maakte ons allen als bedelaars in de wereld. Maar daar komt een ander Persoon, Gods Eigen Zoon, en Hij biedt de arme bedelaar aan om hem te kleden. De arme trotse mens ging liever met de lompen gekleed, die zijn vader Adam hem had nagelaten, naar de hel dan naar de Hemel in het gewaad dat Christus hem aanbiedt, dat geverfd was in Zijn Eigen bloed.

[3] Wat een schandelijke zaak is het dit te bedenken en dit is in ieder natuurlijk mens omtrent de grote belangen van zijn zaligheid. De waarheid is, dat de mensen niet grondig zijn ontwaakt, noch in goede ernst zijn omtrent de zaken der zaligheid. Het ligt niet nabij hun hart als een gewichtige vraag: "Wat moet ik doen om zalig te worden"? Deze gedachten drukken hen niet: "ik ben een arm mens, die binnenkort moet sterven en dit ziekelijke lichaam van mij zal binnenkort tot stof worden in het graf. Maar mijn ziel moet voor altijd blijven leven en naar een eeuwige staat gaan, zodra de laatste adem van mijn lichaam wordt uitgeblazen en wat zal er dan van mij worden"? Verreweg het grootste gedeelte van de wereld acht deze vraag: "wat moet ik doen om zalig te worden en voor eeuwig veilig te zijn"? erg klein. Hoe afkerig is de mens hieraan met ernst te denken. Menigmaal heb ik mijn toehoorders gezegd, dat het mij tot blijdschap zou zijn, wanneer men eens de helft van de tijd, nee, een kwart van die tijd, die men in het aanhoren van het Woord der zaligheid heeft besteed in het verborgen zou doorbrengen om over hetgeen is gehoord na te denken. Maar, o, wat een moeilijke zaak is het de mens hiertoe te brengen. Ik kan u wel verzekeren, dat de gehele geestelijke voorspoed van de hoorders van het evangelie niet zo zeer ligt in wat zij hebben gehoord in de prediking van het Woord, als meer

in wat zij in het verborgene overdenken en wat hun overdenkingen hieromtrent zijn. Is het dan een wonder dat men omtrent hun zaligheid toevlucht neemt tot andere wegen, welke dan ook, indien men hierover zo verachtelijk en geringschattend is? Indien immers het einde niet dierbaar is in des mensen ogen, kunt u nooit verwachten dat hij bedacht is op de middelen der zaligheid.

[4] In alle natuurlijke mensen is ongeloof van Gods Woord. Het is een moeilijke vraag om op te lossen, wat de eerste zonde was. Ieder kind kan u vertellen, dat de eerste zonde van de mens het eten van de verboden vrucht was. Het is waar, de eerste zonde was rijp in die daad, maar welke was de eerste afdwalende gedachte van God. Was het des mensen ontevredenheid met zijn staat, waarin hij was gemaakt, of was het een verlangen naar een hogere staat dan die waarin hij was geschapen of bestond het in een afgunst van God of ongeloof aan het Woord Gods. Dat er ongeloof in was, dat is zeer zeker. De slang begon haar verzoeking op deze manier: "Is het ook, dat God gezegd heeft: gij zult niet eten van alle boom dezes hofs? Heeft God u gezegd, dat gij zeker sterven zult? Gij zult zeker niet de dood sterven", Gen. 3:1 en 4. Het oogmerk van zijn verzoeking was om de zonde in de wereld te brengen door de onzondige Adam te doen twifelen aan de waarheid van God Woord en aan de bedreiging en zo de wereld te verwoesten. De slang wist wel dat indien hij eenmaal het ontzaglijk geloof van de waarheid van Gods bedreiging had afgezwakt in hun gedachten, dat dit hun spoedig stoutmoedig zou doen zondigen. Gods bedreiging was als een soort van omheining tegen de zonde. "Want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven", Gen. 2:17. "Verzekert u dat gij sterven zult, indien gij u ooit bemoeit en eet van de verboden vrucht." De satan wist wel dat de dood verschrikkelijk was voor de mens en dat hij zich niet zo gemakkelijk zou laten overrompelen, maar ach, zei hij : "God heeft niet gezegd, dat gij zekerlijk de dood sterven zult, maar gij zult leven en als God wezen, indien gij overtreedt." De duivel bracht het verderf door deze eerste zonde op de mensheid door het ongeloof van Gods bedreigend Woord.

En hij brengt de eeuwige ondergang des mensen aan, die onder het evangelie leven, door ongeloof van Gods belovend Woord. Ieder natuurlijk mens heeft een boos en ongelovig hart in zich, zoals de apostel waarschuwt hiervoor op te passen in Hebr. 3:12: "Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos en ongelovig hart, om af te wijken van de levende God." Van dit soort van ongeloof wordt op verscheidene manieren in het Woord gesproken. De weg der zaligheid door Jezus Christus en Zijn Gerechtigheid, het staat allemaal in het Woord van God. Indien gij de laatste vraag stelt betreffende het geloof des mensen, gij moet dit beantwoorden met het Woord van God. Er zijn inderdaad veel vragen, die er aan vooraf gaan, maar deze moet wel de laatste zijn: Hoe zal een zondaar worden gezaligd? Het antwoord is: door de Gerechtigheid van Christus. Indien gij wederom vraagt: Wie is deze Jezus Christus, Wiens Gerechtigheid alleen de zaligheid zal zijn van al degenen, die haar bezitten? Hij is de grote Zoon van God. Die onze zonden op Zich nam. Nu, hoe zal deze Gerechtigheid de mijne zijn? Door het geloof alleen; indien ik deze aanneem en mijn ziel erop waag, dan is deze de mijne? Ja, maar de laatste vraag is: Hoe weet gij dat dit zo zal zijn? God heeft in Zijn Woord gezegd, Hand. 10:43: "Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam." Nu, ieder natuurlijk mens heeft ongeloof in zich. Gods Woord heeft geen enkele waarde bij hem. We nemen waar dat het ongeloof zich overal in openbaart. Wanneer God beveelt, openbaart een mens zijn ongeloof in Hem niet te gehoorzamen. Indien God hem terechtwijst of bestraft, dan openbaart de mens zijn ongeloof in het weer bruut vervallen in dezelfde boze wegen, waarover God hem heeft bestraft. Indien God de zondaar dreigt en waarschuwt betreffende zijn gevaar voor zulk een zonde, openbaart de mens zijn ongeloof door het steeds weer vast te houden.

En wat zijn al deze dan daden van grof ongeloof? Wanneer God beveelt, dan denkt de mens dat God het niet meent, zoals Hij spreekt; wanneer God dreigt, denkt de ongelovige, dat God niet zal doen zoals Hij dreigt. Wanneer God belooft, dan zegt hetzelfde ongeloof: "Ofschoon God mooi spreekt, zal Hij echter niet zo goed zijn dan Zijn Woord.

Nu, is het dan geen wonder dat ieder natuurlijk mens een andere weg der zaligheid kiest dan de gerechtigheid van Christus, wanneer ieder natuurlijk mens deze vier rampzalige dingen in hem heeft? En inderdaad niemand kan dan ook anders doen, totdat deze vier zaken in hem zijn te niet gedaan - totdat de duisternis door de verlichting van de Geest van God is weggenomen en de hoogmoed door vernederende genade is terneer geworpen - en de zorgeloosheid van de consciëntie door ontwakende genade is weggenomen en totdat de kracht van het ongeloof is gebroken door des Geestes inwerkend geloof.

Voor zover wat de oorzaken betreft van het zoeken van andere wegen om Gods gunst te verkrijgen.

2e. Ik zal nu aantonen wat de gevolgen zijn, die uit genoemde oorzaken voortvloeien of wat voortvloeit uit deze rampzalige natuurlijke afkeer in alle mensen tegen de genade Gods, alsmede van hun neiging om deze te niet te doen.

1. Hiervandaan komt het dat de wereld vol is met inbeeldingen en plannen der mensen om Gode te behagen. Niemand is er vrij van. De godsdienst - indien ik het met die naam mag noemen van de heidenen, de godsdienst van de Turken en de mohammedanen en die van de papisten, hoeveel ze ook van elkaar verschillen ten aanzien van een groot aantal leerpunten en afzonderlijke omstandigheden in de eredienst, hierin komen zij toch alle overeen, dat zij zichzelf door hun werken bij God aannemelijk willen maken. Al genoemde godsdiensten en alle godsdiensten in de wereld, behalve de ware godsdienst, zijn vervuld met kunstgrepen der mensen om door hun werken te trachten zich bij God aanvaardbaar te maken. De Heere vermeldt het ook in Zijn Woord in Micha 6:6 en 7 met deze vraag: "Waarmede zal ik de HEERE tegenkomen en mij bukken voor de hoge God? Zal ik Hem tegenkomen met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zou de HEERE een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tienduizenden van oliebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel?" Ik vraag uw aandacht hiervoor dat één van de grofste afgodendiensten, die er ooit in de wereld was, dat ouders hun kinderen hebben geofferd aan hun afgoden om God voor hun zonden te voldoen. Dit heeft veel in de wereld plaatsgevonden en mogelijk geschiedt het heden nog in sommige gedeelten van de wereld. Vanwaar komt dit toch, dat er zulk een vreemde inbreuk op één der krachtigste banden der natuur wordt gemaakt? Het kan niet worden verondersteld, dat deze mensen dit deden omdat zij hun kinderen niet liefhadden. Er is geen twijfel aan dat zij hen net zo liefhadden als u de uwen. Hier lag echter de oorzaak: zij verkeerden onder een krachtige overtuiging van zonde en onder een krachtig verlangen om God te behagen. Voorts waren zij onwetend van de ware Offerande en daarom offerden zij aan God wat zij dachten dat het beste was en wat zij het meest beminden. Zij hoopten dat God dit vriendelijk van hen zou aannemen.

Vrienden, u denkt mogelijk dat er veel gekheid bij de papisten plaats vindt, waardig om uitgelachen te worden en dat is ook inderdaad zo, zoals: het geselen van zichzelf omtrent de tijd van het jaar, die zij vastentijd noemen. Hooggeplaatste personen doen dit. Iemand zou kunnen denken wat vreemd dat zelfs hooggeplaatste personen, zoals koningen en koninginnen zich zo vreemd kunnen aanstellen. De ware oorzaak hiervan is, dat zij een besef van zonde hebben en zij weten dat zij zondaars zijn en zij weten de ware weg niet om vrede met God te krijgen door de gerechtigheid van Christus. Bovendien zijn zij onderwezen in deze dwaze wegen en gaan daarom daarin voort. En waarlijk, indien het licht van het evangelie in ons

land nog meer zou worden weggenomen, ik zou niet weten hoeveel dwaze belijders ook onder ons nog tot deze gekheid zouden worden getrokken. Het is zo natuurlijk in alle mensen - onwetend van de gerechtigheid van God in Christus - om eigen gekozen wegen te bewandelen en te trachten zichzelf hierin aannemelijk bij God te maken.

2. Het naaste gevolg van deze rampzalige afkeer van de genade Gods om ons te rechtvaardigen door de gerechtigheid van Christus is, dat de mens tot de wet en de werken daarvan gaat. Ik haal dit slechts aan, omdat ik daarover uitgebreider zal spreken onder het derde en volgende leerpunt.

3. Ik zou iets willen zeggen ten opzichte van de droevige gevolgen hiervan, die zelfs worden gevonden in die personen, die God wil zaligen. Deze afkeer van de genade Gods is zo natuurlijk, dat deze zich openbaart in hen die God zaligmakend bearbeit. Ik zal enkele zaken vermelden, die hieraan getuigenis geven en ik ben ervan overtuigd dat vele meer tot getuige kunnen worden aangehaald.

a. Vandaar geschiedt het dat velen, die uiteindelijk wel gezaligd zijn, zo'n lange verdrietige en kommervolle weg bewandelen en niemand zal hun overreden wat hiervan de ware oorzaak is. Zij zijn vol van verdriet en klachten. Geen andere taal wordt er jegens God of mens gehoord dan vele klachten. Hun verdorvenheden zijn zo sterk, hun zielen dood en duister, hun consciëntie verontrust. En wat is hiervan de ware reden? Zij zijn er afkerig van om aan de soevereine genade Gods de eer te geven, waardoor Hij hen door Christus zalig maakt. Veel verdrietige uren hebben velen van de uitverkorenen Gods doorgebracht in de kracht van deze verdorvenheid en zij hebben het nooit bemerkt tot een geruime tijd daarna. Het is een schande en ook een blaam voor belijders en tevens een oneer voor onze Heere Jezus Christus, dat zo velen, waarin de wortel der zaak wordt gevonden, zulke moedeloze harten hebben, terwijl voor hen zo klaar verlichting en verademing is verzorgd. De ware reden is, omdat zij afkerig en onwillig en niet geneigd zijn om aan de genade alleen verschuldigd te zijn. Zij kunnen maar niet geloven dat alles hun uit vrije genade toebedeeld wordt.

b. Van hieruit komt het ook dat er zoveel uitbrekingen der zonde zijn of tenminste de werkingen ervan in de harten van velen, die de Heere voorheeft zalig te maken en in wie Hij ook zaligmakend werkt. Hoe veel arme zielen zijn er die dit weten, dat vanaf de tijd dat de Heere eerst in hen begon te werken en hun ernstig omtrent de zaligheid begon te maken, dat toen hun verdorvenheden sterker begonnen te worden en de satan geduchter en kwellender werd. Het kan zelfs zijn dat zij van God verlaten werden 'om enige grove zonden te begaan, waaraan zij voorheen nooit schuldig zijn geweest. Vanwaar komt dit? Het is niet alleen door de kracht der verzoeking, noch vanwege het feit dat de verdorvenheid sterker is geworden, maar hier ligt de reden: God is nu begonnen hen te doen ontwaken en zij zijn nog niet vatbaar zichzelf aan de gehele leiding der genade over te geven, noch gewillig aan de genade Gods haar eigen bezigheid en werk te geven. Maar dit is de weg, waarop die mensen, wanneer zij ontwaakt zijn en ernstig over de zaligheid geworden zijn, zich gewoonlijk begeven. Zij vallen dan aan het werk en zijn gesteld op de plichten. Zij bidden, horen en lezen. Zij hebben berouw en zijn werkzaam hun gedrag te reformeren, maar ter zelfde tijd zijn zij totaal onkundig om gebruik van Christus te maken. Daarom geeft de Heere hen in Zijn rechtvaardig oordeel over aan henzelf en laat hen zien dat zij op een ander fundament moeten staan of anders zullen zij zeker wankelen en vallen. Voorts dat zij totaal van zichzelf moeten worden afgebracht en dat alle dingen in Christus nieuw worden gemaakt of anders zal er niets recht worden gedaan.

c. En zo gebeurt het dat sommigen, die al hun dagen verdrietig en bekommerd door het leven gaan, ook droevig sterven. Zij hebben zoveel als zij dat konden hun leven lang op hun eigengerechtigheid gesteund; soms hingen zij aan de ene tak en soms weer aan een andere. De ene breekt en de andere breekt. Hier krijgen zij een slag en daar krijgen zij een slag, maar tenslotte, als de Heere Zich over hen ontfermt, worden zij ziende gemaakt om de ijdelheid van al die uitvluchten gewaar te worden. Zij nemen zich dan voor om in ernst de toevlucht te nemen tot dat wat buiten hen is, tot een gerechtigheid, waarin zij zelf geen hand hebben en die door Christus alleen is uitgewerkt en die alleen uit zuivere genade wordt geschonken. Zoveel wat het eerste punt betreft, hoe deze zonde van de genade Gods teniet te doen wordt begaan.

2e. Ik zal nu tonen de zondigheid en de grootheid van deze zonde van de genade Gods teniet te doen. De apostel verdedigt zich hier: "Ik doe de genade Gods niet teniet", zegt hij. Nu zijn er in het bijzonder twee dingen, die alle zonden vergroten en hoe meer hiervan in enige zonde is, des te meer zondigheid is er in die zonde, te weten:

(1) De rechtstreekse neiging van een zonde tot verdoemenis en
(2) De rechtstreekse vijandschap die er in een zonde is tot de genade Gods. En waar ook maar een zonde is die deze beide zaken in zich heeft, die zonde moet wel noodzakelijk zeer groot zijn.

(1) Deze zonde van de genade Gods teniet te doen keert zich rechtstreeks tegen des mensen zaligheid en tot des mensen verdoemenis. Elke zonde tegen de wet strekt tot verdoemenis, iedere zonde verdient de hel. Iedere zonde tegen de wet Gods werkt toorn door haar verdienste, maar de zonde tegen het Evangelie werkt toorn vanwege haar bijzondere werkzaamheid, door haar eigen daad. Hier is een groot verschil tussen deze twee. Een mens, die een zonde tegen de wet begaat, begaat een zonde die de dood verdient, maar hij die tegen de genade van het Evangelie zondigt, werkt juist in die zonde zijn eigen dood uit. Andere zonden stellen een mens bloot aan de toorn Gods als een Rechter, maar deze zonde is gelijk aan zelfmoord, de mens voltrekt het vonnis der wet op zichzelf. Ieder mens van nature is onder een vonnis van verdoemenis, maar de genade Gods te verwerpen laat een mens onder deze verdoemenis en bindt hem er onder. Er is geen ander geneesmiddel dan alleen de genade Gods door Christus; daarom die te verwerpen is het enige geneesmiddel te verwerpen.

(2) Deze zonde gaat rechtstreeks tegen de Heerlijkheid Gods in. Er is zeer veel van de Heerlijkheid Gods in deze Zijn genade. Deze genade Gods, die ons door Jezus Christus wordt aangeboden, is Gods grote beraming en uitvinding voor Zijn Eigen Heerlijkheid en deze te niet doen is alles wat de mens kan doen om God te dwarsbomen en Hem teleur te stellen in Zijn grote oogmerk. Maar gezegend zij God, dat geen schepsel dit kan doen. Echter wee hen, die doen al hetgeen zij daartegen kunnen doen.

De farizeeërs hebben de raad Gods tegen zichzelf verworpen (Lukas 7:30). Sirs, (heren) God zou nooit hebben toegelaten, dat de eerste Adam zou zijn gevallen, indien Hij niet een groter plan had gehad voor Zijn Eigen Heerlijkheid in hem weer te doen opstaan. God zou nooit de oneer, die door het inkomen van de zonde in de wereld, Hem is aangedaan, hebben toegelaten, tenzij Hij beoogd had een grotere verheerlijking van Hemzelf te bewerken door de openbaring van Zijn genade. Daarom, waar de zonde overvloedig is, is de genade veel meer overvloedig. Die brengt God veel meer eer toe dan de zonde Hem oneer heeft aangedaan. De genade Gods omvat de rommelende ingewanden en het hart Gods en deze teniet te doen is tegen de ingewanden Gods te trappen. De genade Gods is geheel door; Jezus Christus, zij vloeit uit en door Hem en daarom alle

verdachtmaking van de genade Gods werpt een blaam op Hem. De genade Gods wordt de mensen door de Heilige Geest aangeboden en daarom de genade Gods te weigeren en teniet te doen is de Heilige Geest te verwerpen. In één woord, deze genade Gods is het grote doel van de gehele Bijbel en de genade Gods teniet te doen is de gehele Bijbel ijdel te maken, zowel het Oude- als het Nieuwe Testament. De Heilige Schriften kunnen ons wijs maken tot zaligheid, maar het is door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is, 2 Tim. 3:15.

Toepassing.

Er zijn slechts twee zaken, die ik zou willen noemen voor het zich ten nutte maken van deze stof. Is het teniet doen van de genade Gods zulk een verschrikkelijke zonde?

- Ten eerste: hoedt u er zich dan allen voor en
  - ten tweede: ontvangt deze genade Gods, want er is geen andere weg om het teniet doen van de genade Gods te vermijden, dan alleen door deze aan te nemen.
1. Ik zou willen dat u zich alleen behoedt voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. Echter meer in het bijzonder zou ik een waarschuwing aan verschillende soorten van mensen willen geven om voor deze zonde te vrezen en wel:
    - A. Aan nette, burgerlijke, goedaardige mensen, die een net en keurig leven leiden. Door de barmhartigheid Gods zijn sommigen beter van aard dan anderen, van een aangenaam en gemakkelijk karakter. En het is grote barmhartigheid om door natuurlijke aanleg een goed karakter te hebben, net zoals het is om een goed gevormd lichaam te hebben. Nu wanneer deze deugdzaame mens het voordeel erbij heeft van een godzalige opvoeding, dan komt dit soort mensen spoedig tot een veel belovende verwachting en daarom behoren zij bijzonder voorzichtig te zijn. Gij, burgerlijk en deugdzaam mens, behoedt u er zeer voor om de genade Gods teniet te doen, want het is een zonde, waar u wel bijzonder voor open ligt. Daar zijn ook mensen, die zo kwaadaardig en van zulk een slecht karakter zijn, die zoals wij gewoonlijk zeggen, wel een grote genade Gods nodig hebben om hen zalig te maken. Er zijn ook mensen, die denken de genade Gods niet nodig te hebben. O, de Heere beware u voor deze inbeelding. Hij is inderdaad in een verschrikkelijke staat, die denkt de genade Gods niet nodig te hebben. Nette, beschaafde mensen zijn in groot gevaar van deze zonde. Zij denken dat zij zelf een goede voorraad van deugden hebben en daarom Christus niet nodig hebben.
    - B. Aan mensen, die een belijdenis van godsdienst hebben afgelegd. Dezen hebben zich ook te hoeden voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. Zij hebben een belijdenis afgelegd, mogelijk weten zij niet hoe, noch waarom, maar het is geschied. Indien u bent bekleed met een kleed van belijdenis, hoedt u dan voor deze zonde. Er zijn velen, die de genade Gods belijden en toch vreemdelingen van de zaak zelf zijn en deze mensen zijn in een zeer gevaarlijke staat.
    - C. Aan mensen, die pochen op uitwendige voorrechten. Zij behoren zich ook te hoeden voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. Zij zijn gedoopt, toen zij nog kinderen waren. Zij hoorden het Woord Gods en namen de instellingen waar en dan beginnen zij zichzelf al goed voor God te vinden tot de hoop des eeuwigen levens. Zij zijn onberispelijk in hun handel en wandel. Laten vooral deze mensen zich hoeden voor deze zonde. Ik kan u verzekeren dat een onberispelijke levenswandel een grote verzoeking voor velen is geweest om de

genade Gods en de gerechtigheid van Jezus Christus te onderwaarden. Dit soort mensen is nooit ziek van hart geweest.

D. Aan ontwaakte zielen, deze mensen, wier geweten is ontwaakt, hebben grote reden om zich voor deze zonde, van de genade Gods teniet te doen, te hoeden. Soms werpt de Heere zowel licht als vuur in de consciënties van arme zondaren en zij beginnen te zien en gewaar te worden, wat zij voorheen nooit gezien noch gewaar zijn geworden. Wanneer het zo met hen is gesteld, dan denken zij soms dat de zaken veel beter met hen zijn gesteld dan voorheen en soms weer dat alles veel slechter met hen is. Diegenen nu, die in hun ontwaking denken, dat het met hen veel slechter is gesteld dan voorheen, zijn in een meer hoopvolle staat dan diegenen, die denken dat het nu beter met hen is gesteld, want het is geen grondige ontwaking, indien de persoon denkt, dat ontwaking genoeg is. Zulke mensen behoren zich te hoeden voor deze zonde, opdat zij de genade Gods niet teniet doen, want er zijn twee bijzondere zaken, die hun in gevaar brengen:

(1) Door de kracht van deze overtuiging gaan zij de plichten waarnemen en dat wel zeer ernstig. Deze zijn aangenaam in de ogen van arme schepselen, die voorheen nooit hebben geweten wat bidden was en het lezen van Gods Woord, maar toen hun consciënties eenmaal begonnen te ontwaken, begonnen zij veel in de eenzaamheid te verkeren en tot de Heere te roepen. Nu, wanneer de ziel in deze staat verkeert, dan is er grote waakzaamheid nodig om zich voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen te hoeden. Hoe veel arme ontwaakte zielen zijn er, die een kussen van al hun plichten e.d. hebben gemaakt om een hellelaap te slapen, als het ware door de rechtvaardigheid van de wet! En zo zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods in Christus niet onderworpen, noch verkrijgen zij de rust die overblijft voor het volk Gods, Rom. 10:3 en Hebr. 4:9.

(2) Indien zij niet op hun plichten rusten, dan zijn zij aan de andere kant weer geneigd om totaal moedeloos te worden en om alles als verloren op te geven. Een ontwaakte consciëntie, indien zij dóór en dóór ontwaakt is, is op het punt van wanhoop en het punt van wanhoop is het punt van verderf óf het punt van zaligheid, zoals het God behaagt de uitkomst eraan te geven. Het is hét keerpunt. Wanneer de consciëntie van een arme zondaar is ontwaakt om haar totaal verloren staat in te zien, dan is zij op het punt van eeuwige winst of eeuwig verlies. Indien die maar naar God luistert en Hem de eer geeft van Zijn genade door in Jezus Christus alleen te berusten voor de zaligheid, is de koop voor eeuwig gesloten, maar indien de arme zondaar zich afkeert en stopt eer dit gebeurd is, dan zal óf de kwaal erger worden óf er zal een verharding in de plaats komen en die is erger dan de kwaal zelf.

Dit is de eerste vermaning: hoedt u zeer voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. En hierom:

Ten tweede. Verwelkom de genade Gods hartelijk. Er is geen andere weg om de zonde van de genade Gods teniet te doen te voorkomen dan door deze genade te ontvangen en te verwelkomen. Verwelkom de genade Gods om uw werk te doen, maar niet om des duivels werk te doen. Het gehele werk Gods, wat God van u vraagt, dát alles mag u aan de genade Gods toekennen voor u te doen. Al het werk dat u met God dient te hebben, mag u aan de genade Gods overgeven voor u te doen, maar misbruik de genade Gods niet om het werk des duivels te doen, dat is te zondigen door de genade Gods om te keren tot ontuchtigheid. De genade Gods wil alles voor ons doen, behalve het werk des duivels. En als ik het zo mag zeggen, de zondaar heeft een groot deel van des duivels geest in hem, die zo'n kostbare zaak als de genade Gods is, geeft om des duivels werk te doen. Maar hoe zullen we de genade Gods verkrijgen? Ik antwoord: in drie wegen:

- a. twijfel nooit aan uw noodzaak ervan;
  - b. stel het aannemen ervan niet langer uit en
  - c. trek uw recht hierop niet in twijfel.
-
- a. Twijfel niet aan uw noodzaak hiervan. Indien de Heere lust heeft u te zaligen, dan weet ik zeer goed, dat er geen grote noodzaak is van deze waarschuwing. Iedere zondaar, die God krachtig zaligt, is een persoon, die niet alleen denkt de genade Gods nodig te hebben, maar hij denkt ook, dat niemand in de wereld de genade Gods meer nodig heeft dan hij; dat indien er iemand in de wereld was, die zonder genade kon zalig worden, hij er wel het verste van af was; dat als er iemand in de wereld is, die meer dan gewone genade nodig had, dat hij de man wel was.
  - b. Stel uw aannemen van de genade niet uit, wanneer het u wordt bekend gemaakt. Wanneer u ook maar het aanbod van genade heeft, wanneer u ook maar onder de middelen der genade verkeert, arbeid om deze genade zelf deelachtig te worden. Hebr. 3:7: "Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet." Mogelijk zult u Zijn stem morgen niet meer horen. Verharding des harten neemt krachtig toe door uit te stellen.
  - c. Trek uw recht hierop niet in twijfel. Ik bedoel dit, twijfel er niet aan, dat het voor u even zeer wettig en geoorloofd en toegestaan is voor Gods Aangezicht de zaligmakende genade Gods aan te grijpen, dan het was voor enig zondaar in de wereld. Ik bedoel echter niet dat genadeloze mensen onmiddellijk moeten denken, dat zij een recht op de genade Gods hebben, want geen mens heeft er recht op, totdat hij het ontvangt. Maar dit zeg ik: het aanbod van de genade Gods in het Evangelie geeft een billijke aankondiging en vrijheid voor iedereen om het te omhelzen. "En die wil, laat hem komen en laat hem nemen het Water des Levens om niet", Openb. 22:17. En hetgeen, dat dus vrij is aangeboden en vrij gegeven, behoort dankbaar te worden aanvaard, wanneer het wordt begeerd. Amen

Robert Trail